

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 lutego 2016 r.,

sprawy **Ł. B.**

skazanego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 8 września 2015 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 4 maja 2015 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 maja 2015 r. Sąd Rejonowy w S. uznał oskarżonego Ł. B. za winnego popełnienia czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1). Na mocy art. 414 § 1 k.p.k., art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. umorzył postępowanie karne przeciwko oskarżonemu o czyny z art. 190 § 1 k.k. (pkt 3, 4).

Od powyższego wyroku apelację w zakresie jego pkt I złożył obrońca oskarżonego zarzucając:

- I. obrazę przepisu prawa karnego, tj. art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez uznanie, że przypisany oskarżonemu w pkt. I wyroku czyn nie stanowił wypadku mniejszej wagi, w sytuacji gdy Sąd nie określił i tym samym nie wziął pod uwagę, stopnia społecznej szkodliwości ww. czynu, a zamiast tego opierał się na okolicznościach związanych z osobą oskarżonego, które nie decydują czy zarzucone mu przestępstwo z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii stanowiło typ podstawowy bądź uprzywilejowany;
- II. obrazę przepisu postępowania karnego, tj. art. 5 § 2 k.p.k., poprzez przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że ilość środka odurzającego w postaci konopi innych niż włókniste, jaką posiadał oskarżony (6,29 g), pozwala na teoretyczne uzyskanie 6-21 działek handlowych, podczas gdy opinia biegłej w tym zakresie nie była kategorierna, co w myśl zasady *in dubio pro reo* nakazywało przyjęcie wersji korzystnej dla oskarżonego, tzn. że ilość ta była wystarczająca do uzyskania 6 działek;
- III. błąd w ustaleniach faktycznych, wziętych za podstawę wyroku, polegający na braku określenia stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, który to błąd skutkował naruszeniem art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku okoliczności przemawiających za uznaniem, że czyn ten jest społecznie szkodliwy w stopniu wyższym niż znikomy.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, że czyn przypisany oskarżonemu stanowił wypadek mniejszej wagi określony w art. 62 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie oskarżonemu kary 12 miesięcy ograniczenia wolności połączonej z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie oraz zobowiązanie oskarżonego na podstawie art. 36 § 2 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 6 k.k. do poddania się leczeniu odwykowemu od używania środków odurzających i oddziaływaniu terapeutycznemu.

Wyrokiem z dnia 8 września 2015 r. Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację złożył obrońca skazanego Ł. B. zarzucając rażącą obrazę przepisów postępowania, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., poprzez niewłaściwą, nierzetelną kontrolę odwoławczą wyroku Sądu Rejonowego, polegającą na pominięciu części zarzutów podniesionych w apelacji, uchyleniu się od ich rozpoznania oraz na ogólnikowym, pozbawionym wnikliwości potraktowaniu pozostałej ich części, co znalazło wyraz w treści lakonicznego i zdawkowego uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego, która to obraza miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, albowiem skutkowała niezasadnym, niepoprzedzonym rzetelną kontrolą instancyjną, utrzymaniem go w mocy.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 8 września 2015 r. oraz pkt 1, 5 i 7 wyroku Sądu Rejonowego z dnia 4 maja 2015 r. i umorzenie postępowania odnośnie czynu z art. 62 ust. 1 u.o.p.n., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego Ł. B. jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Obrońca oskarżonego w apelacji zarzucił Sądowi pierwszej instancji uchybienia związane ze sposobem procedowania (art. 5 § 2 k.p.k.), błąd w ustaleniach faktycznych oraz naruszenie prawa materialnego, tj. art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, dalej – u.o.p.n. Zarzuty te skarżący szczegółowo uzasadnił, przedstawiając argumenty, które jego zdaniem wskazywały na naruszenie przez Sąd pierwszej instancji przepisów prawa materialnego i postępowania karnego oraz dokonanie błędnych ustaleń faktycznych. W tej sytuacji obowiązkiem Sądu odwoławczego, wynikającym z art. 433 § 2 k.p.k., było rozważenie wszystkich zarzutów wskazanych w apelacji oraz rzetelne ustosunkowanie się do każdego z nich. Realizując ten drugi z przywołanych obowiązków Sąd odwoławczy powinien w uzasadnieniu wyroku wykazać konkretnymi, znajdującymi oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach argumentami, dlaczego uznał je za niezasadne (art. 457 § 3 k.p.k.).

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie pozostawia wątpliwości, że Sąd Okręgowy dopełnił tych obowiązków, gdyż przeprowadził kontrolę instancyjną zaskarżonego apelacją orzeczenia w sposób wszechstronny, nie pomijając w swoich rozważaniach żadnego z podniesionych w apelacji zarzutów. Sąd odwoławczy nie tylko dokonał ponownej analizy materiału dowodowego sprawy w kontekście podniesionego przez obrońcę zarzutu naruszenia art. 62 ust. 3 u.o.p.n. oraz zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych (s. 6-7 uzasadnienia), ale również odniósł się do podnoszonego przez skarżącego zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. (s. 7-9 uzasadnienia). Zaprezentowane przez ten Sąd stanowisko należy ocenić jako trafne, poprawne pod względem logicznym i konsekwentne. Podkreślić przy tym należy, że w wypadku, gdy analiza przedstawionych w apelacji zarzutów pozwalała sądowi odwoławczemu uznać je za całkowicie bezzasadne był on uprawniony - w sytuacji podzielenia w pełni dokonanej przez sąd I instancji oceny dowodów - do uchylenia się od wnikliwego odniesienia się do nich w uzasadnieniu swojego wyroku, gdyż byłoby to jedynie zbędnym powtórzeniem zasadnej argumentacji sądu I instancji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/2005, LEX nr 193046; z dnia 27 lutego 2013 r., II KK 98/12, LEX nr 1297682).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł, jak w postanowieniu.

kc